

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1849/2019
04.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца сада пок. АА, бившег из ..., чији је правни следбеник ББ из ..., коју заступају пуномоћници Ахмет Хоџић, Мајда Божић и Дамир Хоџић, адвокати из ..., против туженог ДОО „Перутнина Птуј Топико“ АД из Бачке Тополе, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2703/17 од 27.11.2017. године, у седници одржаној 04.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2703/17 од 27.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судске јединице у Бачкој Тополи П1 57/15 од 07.11.2017. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац сада пок. АА, бивши из ..., тражио да се утврди да је ништаво решење тужене бр. 06-473/15 од 04.02.2015. године и да исто не производи правно дејство, да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и радном искуству, као и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2703/17 од 27.11.2017. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац, сада пок. АА, изјавио је ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, с обзиром да у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуштања у примени или до неправилне примене одредаба парног закона које су биле од утицаја на законитост побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на радном месту „...“ по уговору о раду од 06.06.2008. године са пратећим анексима. Тужени је 19.01.2015. године донео упозорење тужиоцу пред отказ уговора о раду због недостављања потврде о боловању почев од 05.01.2015. године. У упозорењу је наведено да је тужилац искористио годишњи одмор из 2014. године и да му након закључења боловања 31.12.2014. године, није одобрено да користи годишњи одмор за 2015. годину. Како тужилац за јануар 2015. године није имао потврду о привременој спречености за рад, решење о годишњем одмору, као ни решење о плаћеном или неплаћеном одсуству, по оцени послодавца испуњени су услови за отказ уговора о раду. Решењем туженог од 04.02.2015. године чија се садржина поклапа са упозорењем, тужиоцу је отказан уговор о раду због недостављања потврде о привременој спречености због болести у смислу члана 103. Закона о раду, као и због неоправданог изостанка са рада два дана у току месеца, односно три дана у току године у смислу члана 19.3. Уговора о раду.

У току поступка је утврђено да је тужилац био спречен да ради у дужем временском периоду крајем 2014. године и да је за период од 28.12.2014. године до 31.12.2014. године одсуствоваће са посла правдао одобрењем лекарске комисије, која је дала оцену да је тужилац способан да ради од 01.01.2015. године, иако по мишљењу комисије постоји медицинско оправдање да и даље буде на боловању. По добијању извештаја, тужилац се није одмах јавио изабраном лекару ради продужетка привремене спречености за рад, већ је то учинио тек 26.01.2015. године, тако да је тужиочево одсуство са рада почев од 01.01. било неоправдано све до 26.01.2015. године када се јавио изабраном лекару и за наредни период доставио послодавцу потврду о спречености.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад.

Чланом 179. став 3. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона. Према члану 179. став 2. тачка 8. Закона о раду, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну обавезу утврђену општим актом или уговором о раду. Одредбом члана 19. 3. уговора о раду прописано је да запосленом који не поштује радну дисциплину, односно чије је понашање такво да не може да настави рад код послодавца, може престати радни однос отказом уговора о раду због неоправданог изостанка са рада два дана у току месеца или три дана у току једне године.

Наиме, како је у конкретном случају основ престанка радног односа непоштовање радне дисциплине прописане актом послодавца, између осталог и због неоправданог изостанка са посла више од два дана у току месеца, то је био довољан разлог за отказ уговора о раду јер описано понашање само по себи представља повреду радне дисциплине. Такође, мишљење лекарске комисије о медицинској оправданости тужиоачевог даљег одсуства са рада не обавезује туженог послодавца и не утиче на његово дискреционо овлашћење да запосленом откаже уговор о раду ако за отказ постоје оправдани разлози, већ то мишљење представља препоруку за изабраног лекара у погледу издавања потврде запосленом о привременој спречености за рад. Будући да је током поступка несумњиво утврђено да је тужилац у спорном периоду неоправдано изостао са посла више од два радна дана у току месеца, тужени је имао основ да му откаже уговор о раду из тих разлога, па су нижестепени судови правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај побијаног решења о отказу уговора о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, с обзиром да нису били потребни.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић